

Timo Isoaho

Children Of
Bodom

LIKE

Englanninkielinen alkuteos
Children of Bodom

First published in the United Kingdom
in 2025 by Rocket 88, an imprint of

Essential Works Limited
40 Bowling Green Lane
London EC1R 0NE
United Kingdom

Copyright © Sewira Consulting Oy 2025

Suomenkielinen laitos
© Like Kustannus / Kustannusosakeyhtiö Otava 2025
Helsinki

Tekstin- ja tiedonlouhinta kielletty.

ISBN 978-951-1-51352-0

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2025



”Mun on pakko tehdä musajuttuja enkä mä tule ikinä lopettamaan. Ja kaikki läheiset tietää, että mun täytyy tehdä tätä täysillä. Jos mä en saa tehdä niin, musta tulee ihan vitun miseraabeli. Ja silloin mua ei katsele kukaan.”

Alexi Laiho viimeisessä haastattelussaan 20.11.2020

*Omistettu omintakeiselle punkkarille, pistämättömälle
humoristille ja sukupolvensa lahjakkaimmalle kitaristille.*

Alexi "Wildchild" Laiholle.

SISÄLTÖ

Kirjailijan alkusivallus	11
Prologi	15
 ENSIMMÄINEN OSA	 17
1. In the Shadows	19
2. Deadnight Warrior	50
3. We're Not Gonna Fall	84
4. Wrath Within	129
5. Northern Comfort	163
6. Needled 24/7.....	216
7. You're Better Off Dead	236
 TOINEN OSA	 257
1. Punch Me I Bleed	259
2. In Your Face	292
3. I Hurt	316
4. Blooddrunk	338
5. One Day You Will Cry	362
6. Roadkill Morning	389
7. Roundtrip to Hell and Back	404
8. I Worship Chaos	448
 KOLMAS OSA	 475
1. Under Grass and Clover	477
2. Hexed	509
 Epilogi	 533
Hakemisto	539

KIRJAILIJAN ALKUSIVALLUS

”Hemmetti, IC! Miksi sä raapustit sinne *Soundiin* ihan käsittämättömiä juttuja? Katsos kun se nyt vaan on niin, että kovat black metal-jäbät eivät syö jäätelöä. Tai syö, mutta sitä ei saa kertoa rocklehdessä. Olisit nyt laittanut vaikka niin, että ne Bodom-punkkarit veti kaksin käsin viskiä.”

Children Of Bodomin kitaristi-laulaja Alexi Laihon antaumuksella sylkemä palaute tuntui myrkylliseltä. Olin kauhuissani – ainakin muutaman hetken ajan.

Tarina alkoi heinäkuussa 1999. Jo tässä vaiheessa poikkeuksellisen lahjakkaaksi raskaaksi rockyhtyeeksi osoittautunut Children of Bodom – Alexin ohella kitaristi Alexander Kuoppala, basisti Henkka Seppälä, kosketinsoittaja Janne Wirman ja rumpali Jaska Raatikainen – oli lähdössä ensimmäiselle Japanin-kiertueelleen. Sain kunnian lyöttäytyä metalliselle yötaivaalle komeetan lailla karauttaneen rykmentin vahvuuteen toimittajan ja kuvaajan ominaisuudessa.

Saattoi hyvinkin olla, että Children of Bodom-pöytäkirja vilkaisi outoa reportteria epäilevästi, mutta toki kohteliaat nuoret miehet – tai siis punkkarit, jos heiltä itseltään kysyttiin – toivottivat uuden kasvon tervetulleeksi mukaan.

Helsinki-Vantaan lentokentällä oli pakko nipistää omaa käsivartta: kyllä vain, olen todellakin lähdössä suomalaisen metalliyhtyeen kanssa kohti tarunhoitoista nousevan auringon maata maineikkaan musiikkilehti *Soundin* edustajana.

Reissu oli tietenkin unohtumaton.

Vaikka Children of Bodom oli kaukana idässä väkevän ja tummanpuhuvan heavy metalin asialla, lavan ulkopuolella bändin villit nuorukaiset osoittautuivat piinkoviksi humoristeiksi. He suhtautuivat musiikilliseen turpasaunaan äärimmäisellä vakavuudella, mutta tyyppeinä Alexi, Alexander, Henkka, Janne ja Jaska olivat kaikkea muuta kuin umpimielisiä hevareita. Viisikko tuntui repivän railakasta – usein varsin mustaa – huumoria asiasta kuin asiasta. Ja sehän toki kelpasi.

Luvassa oli myös myöhäisiä ”tuliaisia”, sillä Children of Bodomin Japanin-keikoilla nauhoitettu livealbumi *Tokyo Warhearts* ilmestyi syksyllä 1999, muutamia kuukausia kiertueen jälkeen. Se oli vedenpitävä todiste tuolloin noin parikymppisten suomalaismuusikoiden hämmästyttävän kovasta iskukyvystä. Huomionarvoista on toki sekin, ettei *Tokyo Warhearts* ole menettänyt piiruakaan tehostaan vuosien – vuosikymmenten! – mitaan. Ylipäänsä on sanottava, että Children of Bodomin urauurtava discografia tuntuu sietävän ajan nakertavia hampaita hämmästyttävän hyvin.

Ikävä kyllä hauskimmatkin reissut päättyvät joskus, ja noin viikon rymyämisen jälkeen Japanin-ekskursio saapui päätepisteeseen. Vielä vähemmän hauskaa oli, kun *Soundi* ilmestyi muutaman viikon kuluessa. Jotkut tarinan käänteet eivät miellyttäneet kovassa nousussa olleita heavy metal -tähtiä, ja esimerkiksi Alexi Laihon antaumuksella ahmimaa *Super-Mikki*-sarjakuvaa ei olisi missään nimessä saanut mainita. Oli vain ja ainoastaan minun syytäni, että raskaalle rappaukselle elämänsä pyhittäneiden nuorukaisten katu-uskottavuus nitisi liitoksissaan. Ja se, jos joku, oli hyvin vakava asia.

Paitsi ettei se tietenkään ollut. Alexin latoma synkkä palaute oli silkkaa vitsailua. Totta kai se oli. En vain tuntenut Children of Bodomin geezereitä vielä tarpeeksi hyvin.

Ja niinhän siinä kävi, että allekirjoittaneen ja Children of Bodomin arvoitukselliset polut risteytyivät tulevina vuosina tuon tuostakin. ”IC! Ja mitähän perkelettä sinä täällä teet?” -kysymys esitettiin yhtyeen toimesta monta kertaa niin Kaukoidässä, Pohjois-Amerikassa kuin Euroopassakin.

Niin siis mikä IC? Se on Bodom-slangia ja tarkoittaa jäätelöä (ice cream). Saamaani lempinimeen siis liittyy aimo annos kuittailua, mutta kuten bändin jäsenet tapasivat asian ilmaista: ”Vittuilu on välittämistä.”

Sitten koitti 15. joulukuuta 2019.

Talveen valmistautunut Helsinki kärvisteli synkän taivaan alla, ja synkkiä – vaikkakin väistämättömiä – asioita oli luvassa myös Helsingin vanhan jäähallin uumenissa. Nimittäin Children of Bodomin aktiiviuran viimeinen konsertti.

Kun löylytyksen päättäneen ”Downfallin” jälkeen Nordenskiöldinkadun hallin PA-laitteisto alkoi sylkeä Beastie Boysin ”(You Gotta) Fight for Your Right (to Party!)” -klassikkoo, Children of Bodomin viisikko pysähtyi lyhyeksi hetkeksi hurraavan ja osin myös kyynelehtivän yleisömeren eteen. Alexi Laiho ei ollut inflaation jo aikoja sitten kärsineiden loppuposeerausten ystävä, mutta kun hänen hienoa elämäntyötään oltiin laittamassa lopullisiin multiin, myös Alexi halusi kameran räpsähtävän kerran tai ehkä parikin. Ja hyvä niin, sillä Nordiksen ”kaverikuva” jäi viimeiseksi otokseksi Children of Bodomista.

Vain vähän yli vuotta myöhemmin – 29. joulukuuta 2020 – metallisen maailman ylle laskeutui huomattavasti painostavampi hiljaisuus. Tuolla päivämäärällä Markku Uula Aleksi Laiho lähti telттаilemaan aivan muiden järvien rannoille.

Children of Bodomin musiikillisen viikatteen terä ei taida koskaan ruostua, mutta yhtyeen vaiherikkaan uran jyrkät käänteet saattaisivat vaipua unholaan ilman tätä kirjaa. Täytyy sanoa, että sellainen ei olisi ollenkaan suotavaa.

Sen vuoksi meidän täytyy nyt lähteä käymään Espoossa. Ja vähän muuallakin.

*Hämeenlinnassa Korvenalustanjärven ja
Kaartjoen laitamilla tammikuussa 2025
Timo Isoaho*

PROLOGI

"I don't give a fuck if you hate me!"

1990-luvun puolivälin jäädessä taakse tuntui vahvasti siltä, että raskaan musiikin maailmassa on jo nähty ja kuultu... kaikki. Enemmän tai vähemmän puhtoisen tukkametallin äärellä oli tuhottu ilmakehän otsonikerrosta jo enemmän kuin mikään laki voisi sallia. Vasenkätisten polkujen suunnalta taas löytyi äärimmäisyyksiin vietyä black metalia, jonka fanaattisimmat tekijät ja kuulijat lämmittelivät käsiään kärähtäneiden kirkkojen hiil-loksissa. Jostain näiden ääripäiden väliltä löytyi niin Yngwie Malmsteenin tyylisiä nopeusennätyksiä uhmanneita kitarasankareita, Slayerin kaltaisia rujoja thrash metal -rykmenttejä kuin vaikkapa Helloweenin näköisiä melodisia power metal -joukkioita. Ja tietenkin lähes loputon määrä kaikenlaista muuta ryminää.

Kysymys noin kuudestasadastakuudestakymmenestäkuudesta suunnasta kuului: kuka kykenisi tekemään raskaan musiikin taistelulukentästä taas vähän kiinnostavamman? Villi ja vihainen vastaus löytyi Espoosta. Mistäpä muualtakaan.

Vuonna 1997 Espoon varjoisilta sivukujilta nimittäin astui julkisuuteen tappavan tarkkaa teräasetta heilutellut metalliyhtye Children of Bodom, joka napsi äkäiseen sekametallisoppaansa ainesosia sieltä, tuolta ja täältä – ja lisäsi sitten tuliseen keitokseensa reilusti omia mausteita.

Tarkemmin sanoen: Children of Bodomin jäsenet rakastivat metallin synkimpiä nurkkauksia, mutta yhtä lailla he halusivat bailata Poisonin tahdissa. Ja soittaa maukkaan tarttuvia sooloja. Entäpä sitten Wolfgang Amadeus Mozart, Dire Straits tai vaikka Jan Hammer? Aivan niin: täysin oleellisia osasia Children of Bodomin eriskummallisessa dna:ssa.

Ja jos sukelsi vielä vähän syvemmälle Bodominjärven ääniaaltojen alle, löytyi taas yksi erikoinen piirre: hersyvä ja omalaatuinen huumori. Hassuttelu ei ollut aivan arkipäivää synkeämmän musiikin piireissä, mutta mahtoiivatkohan metalliskenen epäpyhät säännöt kiinnostaa Children of Bodomia? Niinpä niin.

Kun tähän jo ennestään monimuotoiseen rokettirokkaan lisättiin järkähtämätön ”ei kuule kiinnosta vittuakaan, jos te vihaatte meitä” -asenne, viimeistään siinä vaiheessa Children of Bodom alkoi olla jo täysin omilla poluillaan.

Ja mitähän oli luvassa seuraavaksi? Odottamattomia asioita, tietenkin. Erilaisten musiikkityylien ja asenteiden ristisiitos, joka paperilla saattoi näyttää karmealta sotkulta, alkoi Children of Bodomin osaavissa käsissä toimia kuin unelma.

Entä mitä sitten tapahtui? Aika paljonkin.

ENSIMMÄINEN OSA

A chapter called something wild

1.

IN THE SHADOWS

Eletään vuotta 1993, kun Jaska Raatikainen ja Alexi Laiho tutustuvat toisiinsa. Heti kun omimmilta tuntuvat instrumentit löytyvät, nuorukaiset alkavat treenata yhdessä.

Kohta kasassa on yhtye nimeltään Inearthed. Eipä aikaakaan, kun se julkaisee ensimmäisen demonauhansa ja soittaa pienimuotoisia keikkoja lähinnä pääkaupunkiseudulla.

Kokoonpano elää, kunnes mukaan liittyvät basisti Henkka Seppälä ja kitaristi Alexander Kuoppala. Bändi kehittyy isoin harppauksin.

Inearthed saa kauan kaivatun levytyssopimuksen ja debyyttialbumin materiaalin valmistelu alkaa. Vain hieman ennen studiosessioiden alkua yhtye joutuu pienimuotoiseen pulaan.

JASKA RAATIKAINEN

Perheemme muutti Lappeenrannasta Espooseen kesällä 1991. Aloitin elokuussa kuudennen luokan, ja kouluun meneminen jännitti ihan älyttömästi. Olin aivan varma, ettei surkea maalaispoika saa yhtään uutta kaveria oman arvonsa tuntevista espoolaisista. Kun oikea luokkahuone sitten löytyi, olin yhä hermostuneempi. Sisällä oli metelöivää porukkaa, ja toisensa jo entuudestaan tunteneet tyypit vilkuilivat minua epäluuloisesti. Fiilis oli melko matalalla.

Sitten huomasin, että luokkahuoneen kulmauksessa on rumpusetti. Sen takana istui ikäisekseen rajun näköinen poika, ja hän tapaili jotain perus-

komppia. Kaverilla oli aika pitkä tukka, jalassa oli jotkut skeittitennarit ja päällä roikkui Guns N' Rosesin paita. Olin ihmeissäni, sillä en todellakaan ollut nähnyt Lappeenrannassa tämän näköisiä alakoululaisia. Tuolla hetkellä en toki sitä vielä tiennyt, mutta tämän hurjimuksen vaikutus elämäni tulisi olemaan valtava. Kyseessä oli tietysti Alexi Laiho. Tai Alluk-
sihan häntä kutsuttiin.

Ystävästyttiin nopeasti, sillä me kumpikin oltiin kiinnostuneita musasta ja skeittauksesta. Rumpuja en vielä silloin soittanut, sillä oma instrumenttini oli käyrätorvi. Mutta olin jo täyttänyt kaksitoista, ja kiinnostukseni alkoi suuntautua vähän toisenlaisiin soittopeleihin. Mutta käyrätorven puhaltamisesta oli myöhemmin ajateltuna paljonkin hyötyä, sillä opin näissä ”käkkyrähommissa” musiikin teoriaa.

Tuossa vaiheessa olin aikamoinen ummikko raskaamman musan suhteen, mutta tilanne alkoi muuttua nopeasti. Tähän vaikutti se, että Allun sisko Anna oli meitä vähän vanhempi, ja hänen ansiostaan päästiin kuulemaan monia siistejä levyjä. Muistan elävästi esimerkiksi hetken, kun törmäsin ensimmäisen kerran Sepulturaan. Aloin nauraa, sillä Max Cavaleran laulu kuulosti niin... älyttömän överiltä. Mutta eihän siinä sitten mennyt kauankaan, kun Sepulturan, Obituaryn ja Entombedin kaltaiset rankat bändit veivät täysin mennessään.

Koulussa tehtiin myös vuosittaista kirjaa, johon tuli kaikenlaista sisältöä. Valokuvia oppilaista, erilaisia tekstejä ja niin edelleen. Joku oli sitten ottanut foton, jossa minä ja Allu moshataan – heilutetaan tukkaa – koulun käytävällä. Kuva julkaistiin tässä vuosikirjassa, ja touhujamme sivusta seuranneen opettajan suuhun oli laitettu puhekupla: ”Taasko ne kuuntelevat sitä Megadeffiä?” Se oli varsin ennakoivasti sanottu, sillä meidän päästiin kuuntelemaan Megadethiä – ei kuitenkaan Megadeffiä – tulevana vuosina hyvinkin paljon. Ja hyvinkin läheltä.

ALEXI LAIHO

Ensimmäisen kitaran saaminen oli valtava juttu. Se oli Tokai Stratocaster ja mä olin 11-vuotias. Olin halunnut kitaraa helvetin pitkään, enemmän kuin mitään muuta. Kun sen vihdoinkin sain, en malttanut mennä nukkumaan, vaan soitin ja soitin. Koulussa odotin pelkästään pääseväni kotiin soittamaan skebaa. Kitara sulki lopullisesti koulun portit, mutta koulunkäynti oli minun kohdallani muutenkin tuhoon tuomittu juttu.

(Jaana Rinne / *City-lehti* / 7.5.2010)

JASKA RAATIKAINEN

Koska Allun pääasialliseksi instrumentiksi tuli kitara, minä ryhdyin rumpaliksi. Koulun musaluokan kamoja sai käyttää, ja me alettiin soittaa kahdestaan mahdollisimman usein. Minulla oli ilmeisesti jonkinlaista lahjakkuutta, sillä onnistuin tapailemaan komppeja saman tien. Ainakin auttavasti.

Yksi tuon ajan käänteentekevästä hetkestä oli se, kun Allu alkoi eräänä päivänä raapia Metallicaan ”Enter Sandmania”. Allu tuumasi, että opettelin tämän riffin, taipuisikohan tuo rumpuhässäkkä mitenkään. No, eihän se ”Enter Sandmanin” alkupuolen tomikomppi tainnut kauhean hyvin taipua, mutta saatiin me silti jotain ääniä aikaiseksi. Myös Guns N’ Rosesin ”You Could Be Minea” treenattiin näihin aikoihin. Mitä ahkerammin harjoiteltiin ja mitä enemmän opin, sitä enemmän rumpujen soittaminen alkoi kiehtoa. Tajusin sen todellakin olevan minun juttuni. Aika pian tapahtui myös seuraava hieno käänne, sillä saatiin naarattua mukaan lahjakas basisti nimeltään Samuli Miettinen.

SAMULI MIETTINEN

Palasin ulkomailta Suomeen 90-luvun alussa, ja päädyin Tapiolan yläasteen musiikkiluokalle. Siellä oli erilaisia bändivirityksiä, ja ilmapiiri oli kaikkiaan hyvin kannustava. Ihmiset niin lähipiirissä kuin ulkokehälläkin rohkaisivat

kokeilemaan ja kehittymään. Ei siis ihme, että samalta alueelta – pitkälti tämän musaluokkakajutun ansiosta – on tullut paljon ennakkoluulottomia eturivin taiteilijoita. Esimerkiksi Alexi tutustui myöhemmin menestyneeseen pianistiin Lenni-Kalle Taipaleeseen niin, että he törmäsivät toisiinsa koulun käytävällä ja päättivät seuraavaksi lähteä soittamaan Chick Corean ”Spainia”. Ja tosiaan, eräänä päivänä Alexi sitten kysyi minua bändinsä basistiksi.

JASKA RAATIKAINEN

Kun bändille piti vähän myöhemmin keksiä nimi, sanakirjasta löytyi Inearth. Se on vanhahtavaa englantia ja tarkoittaa haudattua. Pienen fiksausken jälkeen siitä tuli Inearthed, ja se toi mieleen esimerkiksi Entombedin – ja tähän sopi meille loistavasti. Allu piirsi yhtyeen ekan logon, ja ainakin Sepulturan logosta otettiin mallia.

Meillä ei vielä tässä vaiheessa ollut omaa harjoituskämppää eikä kovin kattavasti soittokamojakaan. Välillä treenattiin koululla, toisinaan jossain muualla – mihin nyt satuttiin pääsemään. Se oli kieltämättä aikamoista sääntämistä. Sain sitten hommattua toisen bassorummun pedaalin, ja kun asetin lattiatomin kyljelleen maahan, siitä tuli toinen bassari. Toisin sanoen yhtäkkiä kasassa oli ”do it yourself” -tuplasetti. Oli muuten pikkuisen siistiä!

SAMULI MIETTINEN

Alkuvaiheessa menttiin pitkälti lyömäsoittimien ehdoilla. Lujaa poljetuista ja kovaa hakatuista rummuista lähti rajusti ääntä, joten ihan mihin tahansa seutukunnan ulkorakennukseen ei voitu mennä metelöimään ja herättämään pahennusta. Alexin vanhempien autotallia sentään pystyttiin käyttämään jonkun verran – ainakin kesällä, kun siellä oli tarpeeksi lämmintä. Onneksi muitakin paikkoja löytyi. Esimerkiksi Tapiolan kirkon yhteydessä oli soittamiseen soveltuva tila. Lisäksi Tapiolan Sampokujalla oli entisiä juoppoputkia, joista kaupungin nuorisotoimi oli muokannut jonkinlaisia treenikämppejä.

Kun soittopaikat ja meidän kamat olivat mitä olivat, kaikenlaisia ominakeisia ratkaisuja piti kehitellä tuon tuostakin – tuplabassareiden lisäksi. Jossain vaiheessa Alexi esimerkiksi keksi, että kuulokkeet voisivat toimia myös mikrofonina. Kohta hän jo örisikin vahvistimeen kytkettyihin napikuulokkeisiin, ja sitten päästiin kuulemaan hänen alustavia lauluideoitaan. Joskus taas treenit päättyivät etuajassa vaikkapa siihen, kun kitarasta katkesi kieli. Varakieliä ei todellakaan ollut. Eikä rahaa niiden ostamiseen.

Ei toki oltu ainoita rahattomia, sillä Suomea kurittanut lama oli pahimmillaan 90-luvun puolivälissä. Vaikka oltiin Espoossa, niin kosketusetäisyydellä tuntui olevan valtavasti pahaa oloa, ja nämä surkeat filikset purkauivat ulos kaikenlaisina lieveilmiöinä. Meidän – siis Inearthed-tyyppien – kohdalla kyse oli lähinnä viattomasta teiniangstista, mutta monen ystävän elämä meni pahemman kerran sivuraiteille. Jos sellaisista tunnelmista haluaa löytää hyviä puolia, niin ehkä tällainen ilmapiiri oli otollinen nuorelle ja vihaiselle metalliyhtyeelle.

JASKA RAATIKAINEN

Kehityttiin bändinä aika isoin askelin, ja se oli tietysti todella innostavaa. Tämä johti pian siihen, että kyllästyttiin soittamaan coverbiisejä, ja Allu alkoi tuoda treeneihin kehittelemiään ideoita. Se tuntui tärkeältä askeleelta, sillä totta kai kunnon bändillä piti olla omia biisejä. Tai no, omia ja omia... Saatettiin esimerkiksi opetella jonkun suosikkiyhtyeen riffejä, ja kun niitä sitten vähän modifioitiin, ne ikään kuin muuttuivat omiksi. Otettiin toki esikuvilta mallia myös kappaleiden rakenteisiin ja sovituksiin. Vaikka aihiot tulivat tässäkin vaiheessa pääosin Allulta, Samuli oli niiden suhteen suorapuheinen ja joskus aika kriittinen. Hän ei jättänyt todellakaan sanomatta, jos joku idea vaikutti keskeneräiseltä tai huonolta.

SAMULI MIETTINEN

Alexilla oli musiikista hyvin vahva näkemys, ja valtaosa biiseistä kehittyi hänen visioistaan. Kollektiivina säveltäminen jäi aika vähälle, mutta minulta ja Jaskalta tuli ideoita esimerkiksi sovituksiin. Ekat omat biisit

vaativat ahkeraa treenaamista, ja kyllä me sitten soitettiin. Onneksi kaikilta löytyi bändin kehittymisen kannalta vaadittavaa oikeanlaista asennetta ja vahvaa tunteen paloa. Alexi oli tuolloin aloittanut opinnot myös Oulunkylän Pop & Jazz Konservatoriossa, joten musiikki oli läsnä hänen elämässään ihan koko ajan.

ALEXI LAIHO

Silloin tämä hevin soittaminen oli siellä vitsi. Asenne oli että hehheh, toi sun hevijuttu on ihan hauska, mut kai sä nyt ymmärrät, että jos sä haluat ammatiksesi soittaa, niin ota vaan nää bossanovat haltuun. Vedät niitä ja pysyttelet siinä etkä liiku yhtään mihinkään.

(Joanna Palmén / *Image* / 24.3.2011)

JASKA RAATIKAINEN

Samuli alkoi kirjoittaa myös sanoituksia. Se oli luontevaa, sillä hän oli asunut USA:ssa isänsä luona. Englannin kieli oli siis varsin väkevästi hallussa. Tai ainakin väkevämmin kuin meillä muilla.

SAMULI MIETTINEN

Esimerkiksi Mokoma, Stam1na ja vaikka Trio Niskalaukaus tekivät myöhemmin säväyttävää suomenkielistä metallilyriikkaa, mutta Inearthedin kohdalla englanti oli ainoa mahdollinen kieli. Ja tosiaan, sanoittamisesta tuli pääosin minun hommaani, johtuen taustastani ulkomailla. Myöhemmille demoille päättyi myös joitakin kaverimme Joonas Iivosen kirjoittamia tekstejä.

Teksteihin liittyi aina joku henkilökohtainen yhteys tai vaikka läheltä nähty ilmiö. Usein aloin peilata jotain omaa kokemusta tai tuntemusta jonkun ”etäännyttävän tulokulman” läpi, ja sanoitus alkoi syntyä sitä kautta. Sävellykset ohjasivat tekstien tekemistä paikoin hyvinkin tiukasti. Tehtiin esimerkiksi niin, että Alexi näytti treenikämpällä jollain sattumanvaraisilla

fraaseilla, mihin biisin kohtiin tarvittiin tarinoita. Sitten aloin rakentaa tekstiä näiden alustavien ohjeiden pohjalta. Sanoitukset toki muuttuivat monta kertaa matkan varrella ja ihan viime tingassakin. Esimerkiksi ”sisäisestä ristiriidasta ja sen aiheuttamasta tuhosta” kertovassa ”Shards of Truth”-kappaleessa oli ensin rivi ”fight with me and die”, mutta lause muuttui lopulta paremmin kokonaisuutta palvelemaan muotoon ”fight within, I die”. Homma oli siis paikoin varsin tarkkaa.

JASKA RAATIKAINEN

Ei mennyt kauankaan, kun alettiin miettiä ihan oikean demonauhan tekemistä. Pitihän nyt omat biisit saada taltioitua. Saatiin jostain tietää, että Munkkiniemen nuorisotalolla on aloittelevien bändin käyttöön tarkoitettu edullinen demostudio. Kuultiin myös, että paikan äänittäjänä työskentelee jo tuolloin pari levyä julkaisseensa Don Huonot -yhtyeen basisti Jukka Puurula. Sinne piti päästä, ja buukattiinkin studioaikaa elokuulle 1994.

SAMULI MIETTINEN

Jukka oli arvostettu alan ammattilainen. Etukäteen tuntui hienolta, että tällainen kokenut muusikko tulisi luotsaamaan ja opastamaan meidän kaltaisia aloittelijoita musiikin purkittamisen saloihin.

JUKKA PUURULA

Paikan virallinen nimi oli MD-studio, ja siellä tehtiin 90-luvulla aika legendaarisia nauhoituksia. Muun muassa Ville Valon kipparoima His Infernal Majesty väänsi Munkassa demoja ja äänitettiinpä siellä HIMin debyyttilevyn pohjaraidatkin. Toisin sanoen ihan kovan luokan näyttöjä kunnallisen nuorisotyön toimivuudesta 90-luvulla... Nykyäänhän tilanne on toinen, kun päättäjät säästöhuuruissaan ajavat alas kaikkia kulttuuri-palveluita eikä kaukonäköisyydestä ole tietoakaan.

MD-studio oli itse asiassa tarkoitettu vain helsinkiläisten käyttöön, enkä vieläkään tiedä, miten espoolaiset Inearthedin kundit onnistuivat

varaamaan demotusaikaa MD:lta. Ehkä he puhuivat tarpeeksi hyvää stand slangia. Toinen sääntö kuului, että saman kalenterivuoden aikana yksi kokoonpano sai tehdä vain yhden demon. Toisinaan vaikutti siltä, että jotkut bändit vaihtoivat nimeä vain sen takia, että pääsisivät uudestaan äänittämään.

JASKA RAATIKAINEN

Meidän oli määrä mennä studioon aamulla. Olisikohan ollut peräti niin, että rujan death metalin louhimisen piti alkaa jo kahdeksalta? Jostain syystä tehtiin niinkin fiksu temppe, että juotiin edellisenä iltana vähän kaljaa ja menttiin sitten Allulle yöksi. No, Alluahan oli melkein mahdollonta saada varhain aamulla hereille, ja se mutisi sängyn pohjalta, että ei tässä nyt jaksa mitään demoa tehdä. Itse olin tyystin eri mieltä, ja kaadoin vettä unikeon päälle. Sitten kiskoin hänet ylös.

Seuraavaksi huomattiin suunnittelutyön jääneen hieman vajaaksi. Studiolle oli nimittäin matkaa kymmenisen kilometriä, ja alettiin ihmetellä, että miten päästään paikan päälle soittokamojen kanssa. Allu kysyi faijaltaan kyytiä, mutta se ei natsannut. Seuraavaksi soitin omille vanhemmilleni, ja he lupasivat maksaa meille taksin. Kohta roudattiin kamat – siis Allun kitara, 50-wattinen Marshallin combo ja bassarin pedaalit sekä rum-pukapulat – pirssiin ja suunnattiin kohti Munkkaa. Samuli tuli paikalle omia kyytejään.

JUKKA PUURULA

Alexi, Jaska ja Samuli suhtautuivat kunnioitettavalla pieteteillä omaan juttuunsa. Jätkillä ei tainnut olla ikää edes kuuttatoista, mutta soitto kulki jo kuin vanhoilla tekijöillä. Asenne oli yllättävän... ammattimainen, vaikka kaverit olivat ensimmäistä kertaa studiossa. Erityisesti Alexi oli tarkkana jopa yksityiskohtien suhteen. Mutta olisinko silti tuolloin uskonut, että bändin myöhempi inkarnaatio myy jonakin päivänä rekkalasteittain levyjä maailmalla? En välttämättä.

SAMULI MIETTINEN

Soitettiin studiossa liveinä koko yhtyeen voimin, ja liveinä vedetyltähän eka demo toki kuulostaakin. Studiosta muistan edelleen elävästi magneettinauhan kelausäänen, kun jotakin soittohutia piti yrittää korjata muuten hyvässä otossa.

JASKA RAATIKAINEN

Nauhoitettiin biisit ekana päivänä ja miksattiin seuraavana. Lopputulos oli älyttömän hyvä, ja fiilis oli tietenkin mahtava. Meidän eka demo *Implosion of Heaven* oli purkissa!

Satuttiin tietämään eräs paikka, jossa pystyi tekemään pieniä kasettipainoksia. Yksi kasetti taisi maksaa seitsemän sen ajan markkaa, ja niitä piti tilata kerralla vähintään viisikymmentä. Eihän meillä ollut sellaisia rahoja, mutta äitini lainasi tarvittavan summan.

Demon kansikuva löytyi Allun siskon kirjasta. Opuksessa oli kaikenlaista eri uskontoihin liittyvää materiaalia, ja siellä oli eräs kuva, jossa jonkun tyyppin pää oli revitty brutaalisti irti. Katsottiin heti, että tuo näyttää hyvältä death metal -demon kannelta. Kun kasetin kansilehdykän muutkin sivut oli saatu kasaan, mentiin vanhempieni työpaikalle tulostamaan tarvittava määrä kansia. Taisi olla syyskuun alkupuoli, kun saatiin valmiit tekeleet käsiin.

Tuntui käsittämättömän siistiltä, että Inearthedilla oli oma demo. Ajatus siitä, että nauha tulisi leviämään tape trading -verkostoissa eri puolille maailmaa, oli ihan mieletön. Fiilisteltiin innolla, että kohta jossain Chilen takamailla kuunnellaan Inearthedia. Ehkä kaikista parasta oli silti se, että päästiin myymään demoja koulukavereille ja muille tutuille – esimerkiksi vähän myöhemmin bändiin liittyneille Alexander Kuoppalalle ja Henkka Seppälälle.